

ČESKÉ POHÁDKY

20 nejkrásnějších pohádkových
příběhů pro malé i velké čtenáře

vypráví
Magdalena Wagnerová

Praha, 2025

NAKLADATELSTVÍ
PLOI

OBSAH

Červená karkulka	7
Perníková chaloupka	13
Dlouhý, Široký a Bystrozraký	20
Zlatovláska	29
O princezně na hrášku	39
Princ Bajaja	47
Šípková Růženka	54
Sůl nad zlato	59
Sedm krkavců	66
Popelka	74
Pták Ohnivák a liška Ryška	80
Tři zlaté vlasy děda Vševěda	88
Smolíček Pacholíček	97
O hloupém Honzovi	102
O kůzlátkách	109
Hrnečku, vař!	112
Otesánek	116
O kohoutkovi a slepičce	121
Koblížek na vandru	126
O veliké řepě	131

Copyright © Magdalena Wagnerová, 2025
Illustrations © Lenka Vaníčková, 2025
© Nakladatelství Plot, 2025

ISBN 978-80-7428-487-8

ČERVENÁ KARKULKA

Věřte nebo nevěřte, kdysi dávno žila v domku u lesa malá holčička, které se říkalo Červená karkulka. Podivné jméno, napadne vás, ale kdybyste tuhle dívku spatřili na vlastní oči, hned byste pochopili, jak k té přezdínce přišla.

Byla to holčička jako každá jiná, jen jedna věc ji od ostatních na první pohled odlišovala – ať bylo ráno nebo večer, léto nebo zima, nosila na hlavě červený čepce, kterému se říká karkulka. Nikdo si ji bez toho čepce už ani představit nedovedl, a proto jí také nikdo neřekl jinak než Červená karkulka.

Karkulka rostla jako z vody, a zakrátko se z ní stalo milé a nebojácné děvče.

Jednoho dne maminka upekla bábovku, ačkoli v domku u lesa nečekali návštěvu, natož aby byla neděle.

„Pročpak jsi upekla bábovku?“ divila se Karkulka.

„Babička bude mít svátek,“ řekla maminka, uložila bábovku do košíku a přidala láhev vína. „Běž, Karkulko, vyříd' babičce pěkné pozdravení a dej pozor, ať se v pořádku vrátíš!“

Karkulka vzala košík, ale ještě než stačila vykročit ze dveří, maminka ji zastavila.

„Karkulko,“ pravila přísně, „musíš mi slíbit, že nepůjdeš přes les!“

„Přes les je cesta nejkratší!“ namítla Karkulka.

„Možná že je nejkratší,“ přisvědčila maminka, „ale rozhodně není nejbezpečnější. Takovému děvčeti, jako jsi ty, se v lese může ledacos přihodit! Co kdybys zabloudila!“

Karkulka musela slíbit, že se lesu zdaleka vyhne, teprve potom ji maminka propustila.

Karkulka zamířila po cestě mezi poli, tady utrhla kopretinu, tam červený vlčí mák nebo modrou chrpu, vždyť babička má svátek, a tak si zaslouží také kytíčku. Běhala sem a tam, nedávala pozor a najednou, ani nevěděla jak, stála na kraji lesa. Úzká pěšina se vinula mezi houštinami a Karkulce se zdálo, že ji láká, aby se po ní vydala.

„Vždyť babička bydlí za lesem,“ uvažovala Karkulka, „přesně na druhé straně! Když půjdu kolem lesa, bude mi cesta trvat dvakrát déle! Už tak jsem se zdržela...“

Karkulka zapomněla, co slíbila mamince, a bez dalšího váhání vběhla do lesa.

Zprvu se zdálo, že je všechno v naprostém pořádku, že se Karkulce skutečně nemůže vůbec nic zlého přihodit. Pěšina vskutku směřovala na opačnou stranu lesa, vesele se klikatila mezi ostružiním a obezřele se vyhýbala velkým kořenům a výmolům, do kterých člověk spadne, ani neví jak. Ale s ubývajícím dnem ostružiní houstlo a světlo sláblo, pěšina se ztrácela a zase objevovala, a nebohá Karkulka za chvíli nevěděla, odkud přišla a kam vlastně jde. Tehdy si vzpomněla na slib, který dala mamince. Otočila se, že se vrátí zpátky, ale pěšina byla tatam. V té chvíli se rozhrnulo houští a před Karkulkou stál vlk.

„Dobrý den, Karkulko,“ slušně pozdravil a tak trochu se usmál.

Karkulka byla řádně vychované dítě, a tak věděla, že musí odpovědět, když se jí někdo na něco slušně zeptá.

„Dobrý den,“ pravila a mírně se uklonila.

„Co tady děláš, Karkulko,“ podivil se vlk, „sama v takovém hustém a tmavém lese?“

„Jdu přes les k babičce,“ odpověděla Karkulka. „Brzy bude mít svátek, a tak jí nesu bábovku, láhev vína a kytíčku.“

„A kdepak bydlí tvoje babička?“ zajímal se vlk.

„Přímo za lesem, v chaloupce s doškovou střechou, stojí tam tři velké lípy,“ řekla Karkulka, která se pomalu přestávala bát. Alespoň si měla s kým popovídat.

„Už vím,“ přikývl vlk, „tři velké lípy...“ a jak se objevil, tak také zmizel.

Karkulka vzdychla. Škoda že přišla o kamaráda. Ve dvou by se cesta z lesa jistě hledala lépe.

Vlk se však v lese vyznal. Hop a skok, jednou napravo a dvakrát nalevo, a už stál u chaloupky s doškovou střechou, na kterou vrhaly dlouhé stíny tři košaté lípy. Zvedl tlapu a třikrát zaklepal.

„Kdo je tam?“ ozvalo se ze světnice.

„To jsem já, babičko! Vaše Karkulka,“ zaskřehotal vlk, jak se snažil napodobit Karkulčin hlásek. „Přinesla jsem vám k svátku něco dobrého a láhev vína k tomu!“

„To jsi ty, Karkulko?“ zaradoval se hlas z chaloupky. „Pojď dál, děvče moje, však je otevřeno!“

Vlk strčil do dveří, dveře se otevřely, vlk skočil do světničky, otevřel tlamu a babičku spolkl. Potom si na hlavu uvázal její čepec, lehl si do postele a čekal.

Karkulka konečně našla cestu z lesa a šťastně se rozeběhla k chaloupce. Stanula přede dveřmi a třikrát zaklepala.

„Kdo je tam?“ ozvalo se ze světnice.

„To jsem já, babičko! Vaše Karkulka,“ zvolala dívka. „Přinesla jsem vám k svátku bábovku, láhev vína a kytíčku, kterou jsem vám sama natrhala!“

„To jsi ty, Karkulko?“ zaradoval se hlas z chaloupky. „Pojď dál, děvče moje, však je otevřeno!“

Karkulka strčila do dveří, dveře se otevřely a Karkulka vešla do světničky.

„Babičko,“ podivila se, jakmile stanula na prahu, „vy máte ale veliké uši!“

„To abych tě lépe slyšela!“ zahuhlal vlk zpod peřiny.

Karkulka pokročila do světničky a celá zmatená vydechla:

„Babičko, vy máte ale veliké oči!“

„To abych tě lépe viděla!“ zahuhlal vlk a stáhl si čepec hlouběji do očí.

Karkulka došla až k posteli, a vtom si všimla obrovské zvířecí tlamy.

„Babičko,“ užasla, „vy máte ale velikou pusu!“

„To abych tě sežral!“ nedočkavě vykřikl vlk, vyskočil z postele a spolkl Karkulku i s košíkem, ve kterém byla bábovka, láhev vína a kytíčka pro babičku. Nato ulehл zpátky do postele a spokojeně usnul.

K večeru šel okolo chaloupky myslivec. Chodíval tudy každý den, když se vracel z lesa domů, ale ještě nikdy neslyšel babičku tak chrápat. Udiveně se zastavil a zaposlouchal. Tohle že je babička? Ne, tomu myslivec nemohl uvěřit, a rozhodl se, že se raději podívá dovnitř.

Dveře byly pootevřené, a tak vešel statečný myslivec rovnou do světničky. Jaký byl jeho údiv, když v posteli místo babičky spatřil vlka v babiččině čepci a s obrovským břichem! Vlk chrápal, až se celá chaloupka otřásala. Myslivec se dlouho nerozmýšlel, vytáhl nůž a rozpáral milému vlkovi břicho.

První vyskočila z břicha Karkulka, druhá se vyškrábala ven babička, a jako třetí z břicha vypadl i košík s bábovkou, láhví vína a kyticí polního kvítí.

Myslivec naplnil vlkovi břicho kamením, babička břicho zašila a společně vlka hodili do studny. Potom si sedli ke stolu, babička otevřela láhev vína, nakrojila bábovku a pěkně myslivci poděkovala.

A Karkulka? Od té doby moc dobře věděla, že když člověk něco slíbí, měl by to také splnit.

PERNÍKOVÁ CHALOUPKA

Na světě žijí lidé bohatí, ti mají všeho dostatek, ale také tu žijí lidé chudí. Tak už to bývá. Jeníček a Mařenka byly chudé děti, bratr a sestra. Žili v malé vesnici, Lhota se jmenovala, a jejich rodiče se velice trápili. Často pro své děti neměli ani kousek chleba, a tak jednoho dne napadla tatínka, který už nevěděl kudy kam, zoufalá myšlenka.

„Naše děti mají hlad a my nemáme, co jim dát zítra k jídlu,“ řekl a pohlédl smutně na maminku.

„Já vím, tatínku,“ vzdychla maminka, „ale co chceš dělat? O práci jsi přišel, kozu jsme prodali a poslední slepici si odnesla liška.“

„Jestli má naše děti potkat štěstí,“ zamyslel se tatínek, „pak někde daleko odtud...“

„Ale kde?“ zvolala maminka. „Kdybych věděla, kde ho mám hledat, dávno bych se sama vydala na cestu!“

Tatínek uchopil maminčinu ruku a sklopil hlavu.

„Kdybych je odvedl někam pryč, aby nenašly cestu domů, do téhle chudoby, možná by je štěstí samo vyhledalo.“ A opět utichl. Samým zoufalstvím nemohl už ani dál mluvit.

Druhého dne, jakmile se rozednilo, odvedl tatínek děti do lesa na jahody. Jeníček nasbíral džbáněk plný až po okraj, ale když se rozhlédl, tatínek byl tentam.

„Kde je náš tatínek?“ zeptal se Mařenky.

„Nevím, Jeníčku,“ odpověděla Mařenka a dál sbírala sladké

červené plody, kterých měla sotva půl džbánu. A tak dál sbírala a postupovala hlouběji a hlouběji do lesa.

Jeníček se držel v její blízkosti a stále se rozhlížel, jestli přece jen tatínka nezahledne. Nedával pozor a jahody z jeho džbánu se sypaly na zem.

Když měla Mařenka svůj džbán plný, všimla si, že Jeníček všechny jahody poztrácel, a tak začala sbírat i do jeho džbánu. Jenže Jeníček se rozhlížel čím dál víc, ztrácel i jahody, které nasbírala Mařenka, a tak pořád dokola, až se docela setmělo.

„Jeníčku, já mám strach,“ rozplakala se Mařenka.

„Neboj se, Mařenko,“ řekl Jeníček, „vylezu na strom a rozhlédnu se, jestli neuvidím, kudy bychom se měli dát.“

Děti zamířily k vysokému stromu, který se tyčil nad všemi ostatními. Mařenka si sedla pod strom a Jeníček vyšplhal do jeho koruny.

„Vidíš něco, Jeníčku?“ volala Mařenka nahoru.

„Jen jedno světélko,“ volal Jeníček dolů.

„A kde je to světélko?“ zaradovala se Mařenka.

„Kousek odtud, na malé pasece, sotva pár kroků,“ zasmál se Jeníček a slezl dolů.

Děti se rozhodly, že se vydají tím směrem. Najdou paseku, jistě i chaloupku, kde svítí světélko, které Jeníček viděl z koruny vysokého stromu, a požádají o nocleh. Přechkají noc a ráno jistě najdou cestu k domovu.

Jak si usmyslely, tak se také stalo. Paseka byla dál než jen několik kroků, jak se Jeníčkovi z té výšky zdálo, ale nakonec děti přece jen šťastně dorazily k chaloupce.

„Jeníčku!“ vykřikla Mařenka, „vidíš tu chaloupku?“

„Je celá z perníku!“ užasl chlapec. V tu chvíli si uvědomil, jak veliký má hlad. Vždyť za celý den snědl jen pár jahod! „Víš co, Mařenko, vylezu za komín, ulomím kus perníku a oba se dosyta najíme.“

„Co když tě někdo uslyší?“ dostala Mařenka strach.

„Budu tiše jako myška,“ ujistil ji Jeníček a už se drápal na střechu. Usadil se za komín, uloupil kus perníku a hodil Mařence.

Uvnitř zatím baba povídá dědkovi:

„Jestli mě rozum neklame, dědku, venku se něco děje! Běž se podívat, jestli nám někdo neloupe perník!“

Dědek vystrčil hlavu ze dveří.

„Kdopak to loupe perníček?“

Jeníček, schovaný za komínem, rychle odpověděl:

„To nic, dědečku, to jen větříček!“

Dědek se upokojil, vrátil se do chaloupky a zalezl k peci. Ale za chvíli se znovu ozvalo to podivné škrábání a praskání, a tak baba znovu povídá:

„Jestli mě rozum neklame, dědku, venku se opravdu něco děje! Půjdem se podívat oba dva.“

Tentokrát Jeníček dědka neobelhal. A jak se lekl, spadl dědkovi rovnou do náruče. Baba chytila Mařenku, a za chvíli už děti seděly na lavici uvnitř v chaloupce.

„Pěkně si je vykrmíme, perníčkem nasytíme, a potom v peci upečeme,“ radovala se baba a už děti krmila, co se do nich vešlo.

Krmila je jeden den, dva dny, a když uplynul týden, poslala dědka, aby našťípál dříví. V peci bylo zapotřebí pořádně zatotpit! Baba popadla lopatu a zaskřehotala:

„Tak si, milé děti, pěkně sedněte a já vás šoupnu rovnou do pece! Tam bude teplíčko! Tam se zahřejete!“

Jenže Jeníček povídá:

„My jsme jenom chudé děti. V životě jsme na žádné lopatě nesesedly. Budeš nám muset ukázat, jak na to...“

Baba se zarazila. Kdo to kdy viděl, aby se někdo neuměl posadit na obyčejnou lopatu?! Dvakrát se nerozmýšlela, vykasala sukně a už si hověla na lopatě. Děti na nic nečekaly, popadly lopatu a šup s babou do pece.

„Poběž, Mařenko!“ vykřikl Jeníček, „než se vrátí dědek!“

Děti vyběhly z chaloupky, vzaly nohy na ramena a rychle pryč z lesa. Ještě že cestou poztrácely tolik jahod, jinak by těžko našly správný směr. Dědek zahlédl už jenom jejich záda. Když se však vrátil do chaloupky a zjistil, co se vlastně stalo, nelenil a rozeběhl se za dětmi. Ty už dávno vyběhly z lesa a zamířily si to rovnou přes pole.

Na poli pracovala jedna žena.

„Prosím vás, paní, nevíte, kudy se dostaneme do Lhoty?“ zeptal se Jeníček.

„Nač tolik spěchu, děti?“ podivila se žena, „jste celé zadýchané, ještě se uženete!“

„Honí nás dědek z perníkové chaloupky!“ zavzlykala Mařenka. „A až nás dohoní, odvede nás zpátky a upeče v peci!“

„I jen se nebojte, však já ho nějak zdržím,“ řekla ta žena a ukázala dětem cestu.

Magdalena Wagnerová

ČESKÉ POHÁDKY

Ilustrace Lenka Vaničková

Sazba a grafická úprava Matěj Barták

Redakce Petr Sýkora

Vydal Pavel Jeřábek – Nakladatelství PLOT, Bělohorská 10,
169 00 Praha 6, www.plotknihy.cz, jako svou 457. publikaci

Tisk FINIDR, s.r.o.

Vydání druhé, Praha 2025

ISBN 978-80-7428-487-8